Nuanțele de adâncime ale ființei stăpânite de imensitatea judecății

On Mai 03, 2014

Oferă posibilitatea științei tale de a se construi în jurul rațiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepției despre tine care nu precede dedublarea.

Evoluția științei mele era posibilă doar printr-o mișcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparențe și proiecția în imaginație a conjuncturilor nelimpezite, impuse de pașii spre un timp al redescoperirii identității mele. În care nu exista spațiu. Şi nici materie. Ci doar o bornă de referință pentru reajustările minusurilor și plusurilor mele de cunoaștere.

Era un fel de trecere de la subiectivitate la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism. Un proces complicat de înlăturare a limitelor mele, deschizând noi perspective de înțelegere și raportare la propria-mi persoană.

Dar în această mișcare de înaintare și revenire spre un punct de maximă expansiune a propriei conștiințe, viteza declanșatorului de conexiuni cu noi entități de stare, varia cu timpul într-o manieră predeterminată. Mă simțeam cumva captiv în propria persoană, ca și cum m-aș fi lăsat în voia unui delir frumos, trecând de la derizoriu la imens, care îmi estompa rațiunea de a mă împotrivi unei stăpâniri care refuza a se determina. Poate ar fi trebuit să încerc să duc rațiunea dincolo de ea însăși.

Indubitabil, deveneam deosebit de abil în formularea ambiguităților dintre real și imaginar, mizând pe efectele de profunzime ale creațiilor izvorâte din revelațiile de sine, necesare pentru experiența de viață și pentru leadership. În acele grele lupte ale războiului dintre infinit și finit, între realitate și conștiință.

Infinitul cuprinderii esenței mele, cu toate luminile și umbrele ei, care devenea o judecată strict relativă. Şi finitul unei însemnate vieți care umplea în mod inspirat golul de gânduri, contrare față de condițiile unei realocări de capital științific, cu noi nuanțe de adâncime care scoteau în evidență personalitatea mea adevărată.

Leadership: Ai devenit parte a unei virtuți finite dobândită prin refuzul de a te pune în slujba unei stăpâniri care refuză să se determine?

Marea știință, făcând parte dintr-un fel de conexiune a omului cu exteriorul, adică cu ceea ce îl înconjoară, pe fondul creației de fapte, dar și de rodire sufletească, se mai definește și printr-o serie de alte elemente. În primul rând, este vorba de un sistem de cuprindere a unei conștiințe de sine superioare, greu influențabile, accesibile numai unei părți limitate a omenirii, numai inițiaților, întrucât ea nu poate fi "clonată" la scară industrială, în scopul de a fi îndestulătoare.

Marea știință are funcția de a sprijini rațiunea de a te împotrivi unei stăpâniri care refuză să se determine. Această stăpânire este dată de ambiguitatea propriei interpretari a conceptului de "identitate".

Conștiința de a respinge această forță străină, care te ține captiv într-o gândire inovativă, situată dincolo de aspectele materiale, orientată spre deplina ta cunoaștere, a omului și a lumii, pretinde o anumită cotă de contribuție la dobândirea unei virtuți particulare. Acea virtute a "finitului", a cumpătării în privința relației tale cu marea știință, cu acea mișcare de

înaintare și revenire spre un punct de maximă expansiune: perfecțiunea.

Identitatea este un proces activ, afectiv și cognitiv de reprezentare de sine într-un hazard al realității, asociat cu sentimentul subiectiv al permanenței, ceea ce permite persoanei să perceapă viața ca o experiență care are continuitate și unitate într-un cadru de originalitate.

Leadership: Evoluția personalității tale devine posibilă doar printr-o abținere de la consumul excesiv de știință, în acord cu o realitate care face din acceptarea unei rațiuni supreme o proiecție a închipuirilor tale?

Strădania spre atingerea perfecțiunii transformă omul într-un automat, sclav al unui mecanism cu existență nelimitată în ceea ce privește generarea de noi fundamente științifice, construite în jurul unei rațiuni superioare, admițând acea conduită abuzivă de lungă durată, de a face ceva forțat, cumva pe cale artificială, într-o existență a compromisului și sacrificiului. Această străduință încalcă principul de bază al cumpătării: abține-te de la consumul excesiv de știință.

Mare dreptate avea scriitorul Paulo Coelho când a spus: *"Încetează să mai fii cine erai și transformă-te în cine ești."* Dacă evoluția științei tale devine posibilă doar printr-o mișcare dublă de dute-vino, continuă, ca un balans între cruda realitate de dincolo de aparențe și proiecția în imaginație a conjuncturilor de viață, riști să te transformi, în mod paradoxal, într-un "marginal" pentru ceilalți.

Chiar dacă, în același timp, înveți să te cunoști foarte bine, oamenii află despre tine, dar nu ajung să te cunoască.

Marginalul, omul dedublat, aparține la două lumi, a științei și a vieții – dar el tinde mai mult spre prima din ele. Aceasta conferă complexitatea și bogăția puterii creatoare nelimitate. Practic, un asemenea individ le șterge celorlalți orice întrebare legată de el însuși, căci în el nu mai există spațiu, și nici materie, ci doar variabile ale efectelor de trecere de la subiectivism la obiectivitate. Şi invers. De la obiectivitate la subiectivism.

Marginalul este o sursă de venit intelectual unic, foarte valoros, care se alimentează continuu cu putere de creație, dar nu cu lumină spirituală, situându-se în afara scalei morale, părăsind convenințele sociale.

Dacă vrei ca leadershipul tău să nu fie prins într-un război pe două fronturi, al sinelui și al egoismului, atunci oferă posibilitatea științei tale de a se construi în jurul rațiunii creatoare, experimentând acea expansiune a percepției despre tine care nu precede dedublarea.

Dedublarea vizează în acest caz multiplicarea valorii de sine prin acapararea cunoașterii în exces, nu prin reînnoirea regulată a realității pentru o mai bună discernere a esențialului din aleatoriu. Dedublarea este starea în care te vezi altcineva, te-ai vrea altcineva și într-un final rămâi doar tu, un "ireal".

Nuanțele de adâncime ale ființei stăpânite de imensitatea judecății vizează acea perfecțiune a cunoașterii de sine, corelată cu adevăratul "Eu" și a posibilităților de acțiune într-un mediu extern mereu în schimbare în ceea ce privește aspectele legate de factorul uman.

Source: https://neculaifantanaru.com/nuantele-de-adancime-ale-fiintei-stapanite-de-imensitatea-jud